

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VI. Prætacta Summi Pontificis supra Reges authoritas firmatur ex 2.
Paralip. 23. & 4. Reg. 11. item Ecclesiastici 48. capite.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

fitia, quamdiu hoc ex publicâ auctoritate non fuerit decidum. Ex debito igitur, peccati imminentis periculum manifestum avertendi, secundum fidei, de Ecclesiâ clavibus Petro, ejusque successoribus commissis nos edocentis, certissimum principium, ea sollicitudo incumbit illi ipsi, qui ex muneris Pastoralis Oecumenici super omnes Christianos protensi officio, prospicere debet adversus quodcumque non patratum dantur, sed de futuro *Moraliter certo* patrandum peccatum.

46. Decimo proinde præadducta fidei principia combinando cum præinsinuatâ naturali luminis indubitatis principijs, ita concludere licet. Quamvis quidem evidenter conspicuum sit, in prædicto gravissimæ Regum Christianorum altercationis casu, adversus peccati manifestum periculum, provideri haud posse ab Oecumenico Christi Pastore, nisi huic sit auctoritas decisoria altercationis ejusmodi, involventis certum, ac evidens discrimen peccati, ex alterutra parte seu jam incurri, seu incurrendi. Licet sub illâ fidei, & luminis naturalis principiorum combinatione, redditur, omnino consequens, Oecumenico Christi ovium Pastori esse potestatem etiam judicialiter, & auctoritative decisoria causarum Civilium, inter ipsos quoque Reges controversarum, ubi intervenit vel peccatum, vel manifestum saltem ac moraliter certum peccati periculum. Quæ adeo judiciaria in tali casu, Oecumenici Pastoralis à Christo instituti muneris potestas, continetur clavibus regni eorum, & indefinitaque quodcumque super terram solvendi, & ligandi auctoritate.

47. Quam igitur judiciariam super causis etiam Civilibus auctoritatem pro undecimo fuisse in Petri successore agnitam etiam à Theodosio, & Carolo Magno Imperatoribus, in prædicto Canone Novit. De judicijs, asseruit Innocentius III. Nec sic, inquiens, illud humilium omittamus, quod Theodosius statuit Imperator, & Carolus innovavit, de cuius genere Rex ipse (Franciæ) noscitur descendisse. Quicumque videlicet litem habens, sive petitor fuerit, sive reus, sive initio litis vel decursu temporum curricula, sive cum negotium petoratur, sive cum jam ceperit promi sententia, si iudicium elegerit sacrosanctæ Sedis Antistitis, illic sine aliqua dubitatione (etiam si pars alia refragetur) ad Episcoporum iudicium, cum sermone litigantium dirigatur. Hinc ergo Gallicanus Clerus merito studeat, supplicem Carolo Magno, Oecumenicæ super causas quoque Civiles sub peccati, quâ cum supernaturalis status sine saltem pugnantis, formalitæ protensæ, Pontificiæ auctoritatis observantiam religiosam, non tantum non extinguere, sed fovere, & conservare.

S. VI.

Prædicta Summi Pontificis supra Reges auctoritas firmatur ex 2. Paralip 23. & 4. Reg. II. item Ecclesiastici 48. capite.

48. Ex prioribus nempe duobus sacris capitibus constat, Ioadæ in Ritu Moiaico tunc Pont-

ificis Maximi auctoritatē, Athaliam Regio Ioadæ, quod injuste occupaverat, dejectam, Ioadæque Regis filium Regali diademati restitutum esse. Circa quod exemplum institutum nostro accommodandum, primò animadvertere oportet, Athaliam fuisse equidem de genere illorum, qui non tantum in via Facti, sed etiam in via Iuris sunt Tyranni, quorum ea est conditio, ut à quovis Regni concive, non quidem jure vindictæ, sed jure defensionis occidi possint; uti Theologi communiter tradunt cum Doctore Angelico. Num verò dicere fas est, Ioadam Pontificem, ex hoc privato duntaxat defensionis naturalis jure egisse adversus Athaliam Regni Iudaici tyrannicam dominatricem? In hoc Summo Pontifice, ex constitutione Divinâ sexti capituli Deuteronomij, erat auctoritas Iudicij veritatem definiendi ex sacrosanctis statutis illius Moiaici legibus. Hæc verò auctoritas, Pontifici Maximo Divinitus attributa, extendebat se ad omne negotium, omnemque causam Civilem quoque status propriam. Uti aperte liquet ex 17. & 21. Deuteron. capite. Hoc igitur auctoritatis Divinitus constitutæ jure, quis negare audeat, usum fuisse Ioadam Summum Sacerdotem, adversus Athaliam tyrannidem, eo usque procedendo, ut & ipsam Regni possessione spoliandam decerneret, & ad eam ab usurpatâ regiminis administratione detrudendam, milites conscriberet, legitimumque Regem solio imponeret, fœdere inter Deum & Regem, nec non inter Regem ac populum sancito, non ex privato arbitrio suo, sed ex publica auctoritate sacerdotij, jus Divinitus sancitum habentis super Iudicij veritate & iustitiâ? Juxta hoc igitur Ioadæ Summi Sacerdotis exemplum, quis Summo Pontifici Novi Testamenti, negare audeat potestatem adversus tyrannos, abique legitimo Iuris titulo Regni cuiuspiam invalores, procedendi ex publicâ etiam judiciariâ auctoritate?

Pro secundo. Illorum equidem tyrannorum, qui legitimum Regni jus obtinent, sed in via Facti tyrannicam obeunt gubernationem, nullâ erga subditos iustitiæ ac æquitatis attentâ ratione, alia fors & ratio est, sive ut secundum Concilij Constantiensis decretum, nefas sit, à privatis quibuscumque ipsos interfici. Cujusmodi gubernatio tyrannica, si intrâ puros naturæ lumini commensuratos limites subsistere possit, super eâ dijudicandâ, fortassis extendere haudquamquam se posset Oecumenici Pastoris auctoritas, eo ipso tamen, quod Moralitatis naturali quoque luminis proportionatæ transgressio, propter ejusdem ad supernaturalem statum elevationem, nullatenus subsistere valeat, quin Moralitatis quoque supernaturalis violatio, Pontificiæ Christi vicariæ potestati indubie subiecta, interveniat; An non ex hoc saltem titulo super illam extendere se meritò potest ac debet supremi Pontificis auctoritas, maxime, si emergat publicum etiam Ecclesiæ damnum?

Pro tertio igitur hujus qualis resolutio, ex hætenus deductis sacri Evangelij textibus facile patet, quibus conformia sunt varia insuper Summorum Pontificum ab Authore Regalis Sacerdotij lib. 1. S. 15. producta exempla.

non alio, quam Oecumenici Pastoralis ad publicum sanctæ Ecclesiæ Bonum jugiter intenti officij fundamento innitente, quibus pro exigentiâ temporum, noscuntur quam plurimæ autoritate Apostolicâ sanctæ Regum Ecclesiæ sanctæ rebellium exauthorationes. Etenim Anno 1076. Gregorius VII. Henricum IV. Germaniæ Regem in Synodo Romana, quod sacerdotia, & Ecclesiasticas dignitates mercatui exponeret, quod subditorum facultates prædaretur, quod appellationes ad Sedem Apostolicam impediret, quod habito Wormatiæ Conventu, ausus esset, in Gregorium sententiam dicere, eumque Papatu exuere, & denique ob multa alia flagitia excommunicat, Regnumque indignum pronunciat, & subditos juramento liberat; unde multis hinc malè actitatis, Germaniæ Principes Henricum in ordinem redigunt, & Rudolphum Sueviæ Ducem appellant Regem. *Ex Actis relatis to. 3. Concilior. ante Concilium Romanum 1.*

61. Anno 1079. idem Gregorius VII. Boleslaum Poloniæ Regem, eò quod B. Stanislaum Cracoviensem Episcopum ad aras occidisset, diris perculit, Regno, omniq̃e dignitate privatum. *Ex Longino in Polonica historia. Baronio, & alijs. Eodem anno dictus Pontifex adversus Philippum Francorum Regem, cum sacerdotia pretio venderet, proptereaq̃e Episcopum Maticonensem admittere noller, relcribit ad Rodericum Cabilonensem Episcopum: ut Regem moneret, quatenus à meretricio tam turpi abstineret &c. alioquin censuris feriendus, Regnoque casurus. Ex lib. 1. hujus Pontificis epist. 35. Ex cujus verbis etiam patet, Philippum Gregorio paruisse, missisque Legatis, in ejus le potestate futurum, respondisse.*

62. Anno 1166. Cùm Fridericus Ænobarbus in Italiam cum exercitu movisset, incendijs & rapinis omnia vastaret, Guidonem Antipapam Alexandro III. opponeret, aderant Constantinopoli ab Emanuele Comneno Imperatore Legati, unionem cum Ecclesiâ Romanâ, ingentemq̃e vim auri, & auxiliorum ipsondentes, si Pontifex Maximus Imperium Occidentis Græco restitueret. Exinde Anno 1168. idem Alexander II. Fridericum Ænobarbum perniciosissimo schismate, belloq̃e Italiæ, Ecclesiæ, & Pontifici infestum, sacris, & Imperio interdicit, qui tamen Pontifici postea reconciliatus fuit. *Ex Actis Alexandri III. apud Baronium ad dictos annos, alijsq̃e authenticis monumentis.*

cit. pag. 95. n. 49. & 50. *Contra dicto anno 1076. præfatus Gregorius VII. Demetrium Croatiæ, Dalmatiæq̃e Ducem per suos Legatos coronari fecit Regem. Et Sylvester II. anno 1000. S. Stephano Hungariæ Duci jus dignitatis Regiæ concessit. Ex Cartuio in vita S. Stephani. Anno insuper 1179. Alphonsus I. Dux Portugalliæ ab Alexandro III. ob res adversus Arabes præclare gestas, jus, & titulum Regis accepit. Ex Spondano & Baronio ad hunc annum.*

63. Annon igitur pro quarto dicendum videtur, Summum Novi Testamenti Pontificatum patri dotatum esse spiritu, qualis erat in Elia Propheta, de quo Ecclesiasticus 48. capite ha-

betur, ipsi Divinitus datum fuisse, ut Reges iningeret ad penitentiam, & Reges deiceret, & confringeret ipsorum potentiam? Hoc equidem Dei mandatum Elia quâ Prophetæ factum, non erat cum successione jure propagandum in posteros, hinc tamen elucet, quodvisque spiritus Dei in Antiquo etiam Testamento fuerit operatus. Annon ergo fas est, asseverare talem Dei spiritum, gratiæ non gratum facientis, sed gratis datæ, habere etiam nunc locum in statu Legis Evangelicæ. Hanc professò Christus, ut Regni sui Mystici, Ecclesiæ que suæ sanctæ statum sublimiùs adornaret, voluit condecoratam Regni calorum clavibus; Petro, ejusq̃e successori perpetuò destinatis, cum potestate ligandi & solvendi, quidquid super terram esset *Morale*. In qua porò solvendi, & ligandi Oecumenicâ autoritate subsistere spiritum non privati, sed publici jam regimini, pro Religionis sanctæ seu propagatione, seu conservatione perquam necessarium, constat *ex antecedentibus sacri Evangelij textibus*. Ex quo proinde spiritu promanavit etiam Canon *Licet. De votis*. Ubi Innocentius III. Hungariæ Regis filio, qui patris de Hierosolymitanâ provinciâ manu forti visitandâ votum, assumpto Crucis signaculo, in se susceperat, hæreditatis paternæ, Regniq̃e privationem indixit, nisi is voto satisfaceret.

64. Ex eodem Oecumenicâ Pastoralis præ- eminentiæ spiritu pro quinto profuxerunt sequentia ejusdem Innocentij III. Gregorij IX. Innocentij IV. Gregorij X. Clementis V. per Authorem Regalis Sacerdotij in ordinem redacta exempla. ut taceamus recentiora decreta Clementis VII. adversus Henricum VIII. Angliæ Regem, Pij V. adversus Elisabethâ Angliæ Reginam, Sixti V. Gregorij XIV. & Clementis VIII. adversus Henricum Navarræ Regem, qui tamen hæresi postmodum abjuratâ, Religionem avitam amplexus, tandem fuit promotus ad Regiam Galliæ Coronam. Anno proinde 1210. Otro IV. Imperator, cùm Friderico junio i Regi Neapolitano, totiq̃e Italiæ bellum inferret, nec à Pontifice admonitus, ceptis absteret, ab Innocentio III. anathemate perstringitur, Imperio arcetur, permissisque Pontificis idem Fridericus Henrici V. Imperatoris filius, à Germaniæ Principibus throno impositus. Urspergensis in Chronico. Spondanus, & Bzovius ad hunc annum. Anno 1239. Gregorius IX. Fridericum II. Imperio, & sacris interdicit, idemq̃e postea solenni ritu in Concilio generali Lugdunensi ab Innocentio IV. anno 1245. est repetitum. Blondus, Platina, Spondanus ad hunc annum. Anno 1275. Gregorius X. mandavit Principibus Germaniæ, ut tandem Imperatorem creent, nisi velint, aliquem à se imponi: sicq̃e Imperium devenit ad Rudolphum Habsburgensem. Spondanus ad istum annum. Anno 1307. interfecto Alberto Imperatore, Philippus I V. Galliarum Rex solenni ad Clementem V. legatione Imperium sibi, vel Carolo fratri peijt, ut sic Imperium rediret ad Francos. Conradus Vicerius in lib. de gestis Henrici VII. Bzovius ad hunc annum. *Emilius in Philippum Pulchrum.*